

Ekstase

Jakub Šponer

*„Myslím na to,
co je dnes potřeba zařídit,
a z parapetu odletí pták.“*

Ekstase

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Jakub Šponer

Ekstase – e-kniha

Copyright © Paseka, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Ekstase

Ekstase

Jakub Šponer

Paseka

EKSTASE

Copyright © Jakub Šponer, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-338-9

ISBN ePUB: 978-80-7637-441-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-442-3

ISBN PDF: 978-80-7637-443-0

Paměť.

Pláž.

Les.

Postel.

Vlny.

Paměť.

Tady se moje paměť mění v pláž a její písek polykají vlny a v nich jednou vyroste les jehličnanů, který bude vonět jako ty. Budu tím zeleným mořem bloudit tak dlouho, dokud tě nenajdu. Husté větve a ledové kry v mých blednoucích vzpomínkách nedovolí, abych se v té bouřce utopil. Letokruhy mořských borovic budou celou tu dobu zaznamenávat, dokud neztratím rozum z toho, že jsi mě opustila. Pak i poslední stoletý kmen padne k zemi a nezůstane tu pro mě už nic.

Vyčítání

Probouzím se s pocitem, že jsem ještě unavenější, než když jsem usnul. Jen stěží otevírám oči, a tak je nechám zavřené a představuju si, jak pořád ještě spím a až se probudím, budu mít konečně dost sil na to, abych je otevřel.

Teplo pod těžkou peřinou mě objímá až po temeno hlavy a dnes obzvlášť nemám chuť vstát z postele, protože tak krásně hřeje a všude kolem je pořád zima. V dlaních mačkám spánkem měkké palce a dýchám zhluboka, tenhle mořský vzduch mi dělá moc dobře. Cítím, jak proniká do každého sklípku v mých plicích a probouzí mne alespoň uvnitř. Z plic se rozšíří do celého těla a pak ucítím konečky prstů. Usmívám se.

Jen co naberu trochu sil, otevřu pomalu oči. Zářivě bílý polštář mě zprvu oslepí. Odráží se v něm stříbro hustých mraků, které mě jako závoj neonových zářivek dělí od slunce. Kdo ví, co je za tím závojem, pomyslím si. Tahle myšlenka mě zaměstnává už několik dní v kuse, každé ráno, než si na tu oslepující zář na polštářích zvyknu a začnu rozeznávat jednoduché tvary.

Skupinka dlouhých, tmavých vlasů se na vzdálenější straně polštáře svíjí pořád stejně, jako by na ně nefoukal vítr a nepadal déšť. Jemně kontrastují se sněhobílým povlečením. Jako pukliny v tvém spánku, kterými jsi nejspíš utekla, a místo tebe zase přišla tahle podivná doba.

Něco se mi tu ale přece jen líbí. Není tu nikdo, kdo by na mne mluvil, nepotřebuju se pohybovat, oblékat, jíst, bavit se, číst si, pracovat nebo brát ohledy. Nemusím být výmluvný ani se přetvařovat. Přijal jsem tuhle krajinu za svou, jakmile jsem do ní byl vržen.

Stále o sobě nemám valné mínění, ale nemyslím si, že jsem špatný člověk. Mám jen spoustu chyb, za které se nenávidím, a přeju sám sobě jen to nejhorší. Častokrát jsem si přál, abych zemřel při autonehodě, a tím pádem nemusel už nikdy dělat žádná rozhodnutí. Myslím na to často a pokaždé je to stejně divné.

A teď jsem tady. Opřu se o lokty, které se zaboří do větrem načechraných peřin, a zírám do ostré hrany horizontu mořské hladiny. Od něj k nebi se střídají hustá hejna černých ptáků, která do mračného závoje mozaikují různé tvary. Nemám velkou fantazii a stydím se za to, přesto bývám okouzlen pestrostí toho ptactva, i když je jen stěží rozeznávám podle druhů. Sním ale často a už dávno nevím, kdy sním a kdy bdím, obojí je stejně absurdní a bezvýznamné.

Jednou jsem se hejnem černých ptáků nechal unést na déle než obvykle a v jeho peří jsem uviděl velký, černý hotel. Navštívil jsem ho hlavně ze zvědavosti. Slyšel jsem volání hlasu, který mě lákal dovnitř, ubytuj se u nás, odpočiň si, najdi sám sebe, zapomeň na špatné vzpomínky a tak pořád dokola. Znělo to jako reklamní slogan na lepší časy. Navštív náš černý hotel, krákorál zase ten hlas. Ano, ano, přijdu vás navštívit, odpověděl jsem z pohodlí své postele a okamžitě jsem vzorně následoval hejno dlouhým letem až před vstupní dveře černého hotelu s černými rámy a kulatou klikou. Tam mě hejno opustilo. Ohlédl jsem se po něm, ale zmizelo, než jsem je stačil pozdravit.

V obrovském stínu hotelu jsem se cítil malý, ale v bezpečí, což je stav, který jsem vyhledával celý svůj život. Chvíli jsem se v něm chladil a odpočíval, ale prasklou omítkou zdí prosvítalo pronikavé světlo, které mě páliło na ramenou. Modré nebe obrůstalo předzahrádku lemující celou budovu a na parkovišti bylo těžké a pusté prázdno. Vstoupil jsem do hotelu a ten působil mrtvě a prostorně. Slabým světlem se snášela zrnka prachu, která jsem vdechoval jako zapnutý vysavač. Hned po pravé ruce jsem viděl bar bez obsluhy a kousek od něj malé pódium, na kterém ležely zaprášené trubky, kontrabas, zavřený klavír a základní sestava bicích. Všechny ty nádherné tvary z různých kusů dřev a zpracovaných kovů mě uchvátily. Rád bych si zahrál, ale neumím to. V hlavě se mi vyrojily melodie